

1. KAPITOLA

Krajina zalitá sluncem

Všechno to začalo jednoho chladného lednového večera. Klečela jsem u mamčině elektrického krbu a sušila si vlasy. Venku se na Londýn snášel sníh, který tlumil kroky chodců i hluk dopravy. Ale v mamčině růžové ložnici bylo teplo a útulno. Sametové závěsy byly pečlivě zatažené a místnost osvětlovalo narůžovělé světlo lamp.

Cítila jsem se skvěle, protože to byl jeden z těch vzácných večerů, kdy byla maminka doma a zdálo se, že nemá na práci nic jiného než být se mnou. Bylo to tak neobvyklé, že jsme nejdřív ani pořádně nevěděly, o čem spolu mluvit. Tak jsme se dívaly na televizi a pak maminka přinesla stoh módních časopisů a nechala mě, abych si vybrala nové letní šaty. Potom mi umyla vlasy, sedla si na stoličku a začala mi je natáčet. Já jsem ji sledovala ve velkém zrcadle a pochutnávala si na čokoládových bonbónech.

Zdálo se, že to bude krásný večer. Naše hospodyně paní Moodyová měla volno, odjela domů a náš byt mi bez ní při-

padal veselejší. Měla jsem ji sice ráda, vždyť se o mě starala mnohem víc než moje máma, ale zábava s ní zrovna nebyla. Byla staromódní a dost přísná a ke mně měla velké výhrady. Maminka se jí očividně také nezamlouvala. Nelíbilo se jí, že chodila na tolik večírků a že zůstávala mimo domov dlouho do noci a ráno pak vstávala pozdě. Paní Moodyová v mládí chodila spát v deset, vstávala v šest a nedělala žádné hlouposti. Já jsem ale rozhodně neměla dojem, že by maminka zahálela víc než paní Moodyová. Říkala jsem si, že když obvykle chodí spát ve dvě a vstává v deset, tráví v posteli úplně stejný počet hodin jako paní Moodyová.

Výhrady paní Moodyové vůči mé osobě spočívaly v jejím přesvědčení, že mám příliš mnoho svátečních šatů a že ke svačině až moc často dostávám šlehačkový dort. Slyšela jsem, jak kuchařce z bytu pod námi říká, že ze mě bude stejný přelétavý motýl, jako je má matka. I když to neříkala příliš nadšeně, potěšilo mě to, protože motýli jsou přece krásní a barevní. Pozorovala jsem je v parku St. James', jak poletují na sluníčku z tulipánu na tulipán. Kuchařka ale poznamenala, že přes všechnu tu parádu jsem jen obyčejná buchta. Nerozuměla jsem, co to znamená, a tak jsem usoudila, že už mluví o moučníku, který právě dopekla.

„Mami?“ ozvala jsem se, když jsem si přehodila vlasy na záda a pohlédla na maminku. „Ještě jsi mi neřekla, kdy mi zase začne škola. Už to bude brzy, ne?“

Maminka chvíli mlčela a mě napadlo, že se asi něco chystá. Už jsem se jí na to ptala dvakrát, ale pokaždé začala mluvit o něčem jiném.

„Tak kdy?“ opakovala jsem netrpělivě. „Musí to být už někdy příští týden, a paní Moodyová mi ještě nezkontrolovala školní uniformu. A taky potřebuju nový cvičební úbor.“

Chvíli se zdálo, že maminka je plně zaměstnána mými vlasy. A pak se mě místo odpovědi najednou zeptala: „Elaine, chtěla bys jet na venkov?“

Otočila jsem se a překvapeně jsem se na ni podívala. „Na venkov?“ opakovala jsem. „Proč? Kam? Myslíš místo školy?“

„To ne,“ odpověděla maminka. „Ne tak úplně. Myslela jsem, že bys mohla chodit do školy na venkově. Jsem si jistá, že až přijde jaro, bude se ti tam moc líbit. Víš, dostala jsem nabídku na úžasnou práci. Ale znamená to, že budu muset odjet do zahraničí a nebudu tě moci vzít s sebou. Navíc jde o místo sekretářky, a tak budu pořád v jednom kole.“

„No,“ řekla jsem po chvíli přemýšlení, „myslím, že bych radši zůstala tady s paní Moodyovou. Celý den budu ve škole a večer to spolu zvládneme. A na prázdniny přijedeš, ne?“

„Ale zlato,“ odpověděla maminka trochu podrážděně, protože vždycky chtěla, aby s jejími plány všichni okamžitě souhlasili. „Ty mi nerozumíš. Nemůžeme si dovolit platit tenhle byt a paní Moodyovou jen pro tebe. Na venkově se ti bude opravdu líbit. Žije tam jedna rodina, která se o tebe moc ráda postará. Mají šest dětí a jedna holčička, která se jmenuje Janet, je jen o pár měsíců mladší než ty.“

„Ale když přestaneš platit tenhle byt a paní Moodyovou, kde pak budu mít domov? Vždyť nebudu nikam patřit,“ řekla jsem zaraženě.

Maminka rozmrzele pokrčila rameny a já jsem věděla, že má dojem, že jí to dělám schválně a že je se mnou těžké pořízení. Ale nemohla jsem si pomoci. Neměla jsem nic proti tomu, aby maminka odjela, protože jsem se s ní stejně nikdy moc neviděla. Ale náš byt a paní Moodyová, to bylo něco jiného. To bych pak byla jako toulavá kočka, která nikam nepatří. A kromě toho, kam bych se vrátila, kdyby se mi na venkově nelíbilo nebo kdyby se ukázalo, že jsou ty děti protivné?

„Nebud' hloupá, Elaine,“ domlouvala mi maminka. „Až se vrátím, zařídíme si samozřejmě nový domov a ty budeš vždycky moje holčička. Snaž se ale být rozumná. Nechci tě přece opustit. Ale i pro tebe bude lepší, když budu vydělávat víc peněz než teď, když pracuju jen na částečný úvazek. Kromě toho jsem se vždycky toužila podívat do zahraničí a tohle je úžasná příležitost.“

S pevně sevřenými rty jsem zírala do rudého světla krbu. Představa šesti dětí na venkově mi naháněla hrůzu. Rozhodně jsem nikam nechtěla.

Maminka byla mým mlčením zjevně rozladěná. Začala mě znovu přemlouvat: „Neumíš si představit, jak to tam bude krásné. Dalo mi spoustu práce najít pro tebe hezké místo. S paní Owenovou jsem chodila do školy, a i když jsme se od té doby neviděly, měla jsem ji ze všech děvčat nejradši. Když ti umřel tatínek, napsala mi, protože o té havárii letadla četla v novinách. Zajímala se i o tebe a ptala se, jestli nepotřebujeme pomoci. Tehdy jsi ještě byla maličká. No, a nedávno jsem jí napsala a zeptala se, jestli neví o nějaké pěkné internátní škole. Hned mi odpověděla a nabídla, že bys mohla bydlet u nich a mohla bys chodit do normální školy s její dcerou Janet. Je to od ní opravdu moc hezké, Elaine, a ty by ses měla snažit být rozumná. Francie přece není tak daleko a já sem za tebou občas zajedu.“

Nemohla jsem mamince říct, že zrovna tahle věc mi zase tolik nevádí, protože jsem byla vcelku zvyklá na to, že ji příliš často nevidím. A tak jsem byla zticha. Stačil krátký pohled do zrcadla a viděla jsem, že se ustaraně mračí.

„Elaine,“ řekla najednou, „na zítřejší večer chystám malý rozlučkový večírek pro pár přátel. Pomůžeš mi s přípravou a pak se můžeš převléknout do svých nejhezčích společenských šatů a být tam na začátku s námi. To by bylo fajn, ne?“

Překvapeně jsem na ni pohlédla. „Už zítra?“ vykřikla jsem. „A kdy tedy odjedu?“

„No,“ řekla maminka rozpačitě, „s vyklízením bytu bude ještě dost práce, takže si myslím, že bys měla odjet co nejdřív. Řekla jsem paní Owenové, že přijedeš v pátek.“

V pátek! A dnes je úterý! Zbývají už jen dva dny! Najednou jsem se cítila strašně opuštěná a nešťastná, ale nešlo říct ne a bylo by zbytečné se bouřit, když už je stejně všechno domluvené. Zdálo se, že už není o čem mluvit, a tak jsem hned, jakmile to šlo, vyklouzla z pokoje a odploužila se do postele. Když mi pak maminka přišla popřát dobrou noc, dělala jsem, že spím.

Příští den byl velmi rušný a během příprav na večer jsem na své obavy skoro zapomněla. Hosté měli přijít v půl deváté a v půl osmé jsem už byla úplně připravená. Vlasy jsem měla pečlivě načesané do lokýnek a na sebe jsem si vzala růžové nabírané šaty. Ještě nikdy jsem nebyla na večírku pro dospělé a byla jsem zvědavá, co se tam bude dít.

Byla jsem dost zklamaná, protože ačkoli ze mě byli ze začátku všichni nadšení, brzy na mě úplně zapomněli. Nebyly tam žádné děti ani jsme nehráli hry, i když možná později měli hosté v plánu zahrát si karty. Všichni seděli, jedli, popíjeli, kouřili a vyprávěli si vtipy, kterým jsem nerozuměla. Ale musely být velice legrační, protože se jim všichni hlasitě smáli. Maminka mluvila o paní Moodyové a říkala, že je úplný poklad: škoda, že se skrývá v takové staré škatuli! A všichni vybuchli smíchy, což mě překvapilo. Nevěděla jsem, že je paní Moodyová tak legrační. Najednou jsem si uvědomila, že se mi z toho horka a kouře točí hlava a že je mi trochu špatně po tom šlehačkovém dortu, co jsem snědla. Maminka měla plné ruce práce s naléváním nápojů a já jsem si pomyslela, že když odejdu, nikdo si toho ani nevšimne.

Při dalším výbuchu smíchu jsem se vytratila a šla jsem do kuchyně. Aspoň paní Moodyová na mě nezapomněla. Seděla v křesle a štufovala mi ponožky. „Tak pojd', Elaine,“ řekla úsečně. „Už jsi měla být dávno v posteli. Vždyť už napůl spíš!“

Pořád mi bylo divně, a tak jsem se o ni opřela. „Paní Moodyová, pojdte se mnou,“ zašeptala jsem nesměle. „Je mi špatně.“

„A není se co divit! Takový nerozum, v tvém věku,“ opáčila paní Moodyová a rychle vstala. Pak mě ale vzala něžně kolem ramen, odvedla mě do mého pokoje a pomohla mi svléknout tu sváteční parádu a převléknout se do noční košile. Nakonec mi přinesla teplou ohřívací láhev, protože jsem se celá třásla.

„Paní Moodyová,“ vyhrkla jsem náhle, „odjíždím na venkov a maminka jede do Francie.“

Paní Moodyová se zamračila a sevřela rty. Ale nebylo mi jasné, jestli její nelibost vyvolala Francie nebo ten venkov.

„Už jsem o tom slyšela,“ odpověděla upjatě, ale zároveň mě začala něžně hladit po vlasech.

„Paní Moodyová,“ zašeptala jsem, „žila jste někdy na venkově?“

Po tváři se jí mihl lehký úsměv. Bylo zřejmé, že o venkově se s ní dá mluvit bez problémů, takže propříště bude lepší nezmiňovat se o té Francii.

„Jako malá jsem vyrůstala v Sussexu,“ řekla paní Moodyová, „v malém domku se zahrádkou plnou levandule, sladkého hrášku a růží. Myslím si, že pro děti je to mnohem vhodnější prostředí než Londýn.“

Přitulila jsem se k ní blíž. Znělo to moc hezky. Ve svých představách jsem uviděla paní Moodyovou, jak stojí mezi růžovými keři jako malá štíhlá holčička rovná jako pravítko, s vážným výrazem a vlasy sčesanými za uši.

„Vyprávějte mi ještě něco,“ zašeptala jsem, „povídejte dál.“

Po tváři jí přeběhl vzácný úsměv.

„Už si toho moc nepamatuji, Elaine,“ řekla, „jen vlaštovky, jak si dělaly hnízda pod střechou, a potok zarostlý zlatými blatouchy, kde jsme si hráli, a kytičky, které jsme trhali. Dědeček znal jména všech divokých květin a my děti jsme se často smály jejich legračním názvům... kočičí pazourek, rendlíček, hladkošešulka, zimolez... Připadaly mi krásné.“

Z večírku na opačné straně bytu se ozval další výbuch smíchu. Přitulila jsem se k paní Moodyové ještě těsněji. Připadalo mi, že jsme se spolu zatoulaly do krajiny sladkých vzpomínek, daleko od okolního světa.

„A paní Moodyová, proč nejedete se mnou?“ zeptala jsem se prosebně.

„Protože mě nikdo nepozval, kočičko,“ odpověděla. „A také už jsi velká slečna. Budu dělat hospodyně zase někde jinde. Ale budeš mi scházet, Elaine, to vím jistě.“

„Tak mi ještě vyprávějte o venkově,“ poprosila jsem a ona začala povídat o krávách a ovečkách, o trhání ovoce a o ovocných sadech v krajině zalité sluncem. Zase jsem se cítila klidná a spokojená. Tiše jsem ležela, poslouchala a pevně jsem se držela jejích upracovaných rukou, dokud jsem neusnula. Zdálo se, že teď, když odjíždím na venkov, už ke mně paní Moodyová žádné výhrady nemá.